

1888 г.). Който убие кокошката и хвърли яйцето в течаща вода, убива Пчувуш.

„Веднъж една млада Пчувуш излязла на горната земя и седнала сред китна зелена гора. Там видяла красив левент да спи под дебела сянка и каза: „Какво ли щастие е да имаш такъв съпруг. Моят е толкова грозен!“ Мъжът ѝ, който се бил промъкнал безшумно след нея, чул това и си помислил: „Каква добра идея, да заема моята жена на този младеж, докато им се народят красиви деца! После бих могъл да ги продам на моите богати приятели пчувуши“. Затова рекъл на жена си: „Можеш да живееш с този млад мъж десет години, ако ми обещаеш да ми дадеш момчетата или момичетата, които ще му родиш“. Тя се съгласила. Тогава Пчувуш започнал да пее:

*„Kuku, kukáya
Kames to adala?
Kuku, kukaya.“*

Кое то преведено изглежда така:

*„Куку, кукая.
Искаш ли я тая?
Куку, кукая“.*

Тогава младият мъж се събудил и тъй като духът му предложил много злато и сребро заедно с жена си, той я взел и живял с нея десет години и всяка година тя му раждала по един син. Пчувуш дошъл да вземе децата. Но жената му казала, че е решила да задържи всичките си синове и че искрено съжалява, но няма момичета, които да му даде! Той си тръгнал опечален и започнал да вие:

*„Kuku, kukáya!
Ada kin jirklá!
Kuku, kukaya!“*